

Я хочу висловити щиру подяку трьом медикам, які допомогли мені розібратися з фактичним матеріалом для цієї книги. Їх звати:

Расс Дорр, фельдшер

Флоренс Дорр, дипломована медсестра

Джанет Ордвей, лікар, доктор психіатрії

Певна річ, у романі вам не трапиться помилок, які вони встигли виправити. Якщо ви знайдете кричущу суперечність, знайте — то моя провина.

Звісно ж, наркотику під назвою новріл не існує, хоча в аптеках можна знайти кілька подібних препаратів на основі кодеїну. На жаль, інколи фармацевти та працівники пунктів роздавання безкоштовних ліків недбало ставляться до інвентаризації чи забувають тримати аптечний сейф під замком.

Місця та персонажі, описані в цій книзі, є вигадкою автора.

С. К.

I

ЕННІ

Коли ти дивишся в безодню, безодня дивиться в тебе.

Фрідріх Ніцше

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

1

айпалкіііішах
вооооши айпалкіііішах
инувооол

Ці звуки долинали навіть крізь туман.

2

Але звуки, як і біль, інколи вщухали, і залишався самий туман. Він пам'ятав темряву, непроглядну темряву, що передувала туманові. Може, він починав одужувати? Хай станеться світло — дарма, що таке тьмяне! Може, світло було добрим, і так далі, і тому подібне? Чи існували ті звуки в темряві? Він не знав відповідей на ці питання. Чи був узагалі сенс їх ставити? На це питання також не було відповіді.

Біль знаходився десь під звуками. Біль пролягав на схід від сонця та на південь від його вух. Ось і все, що він знав *напевне*.

Ті звуки були єдиною ознакою зовнішнього світу протягом довгого часу, який здавався довгим чи дійсно був таким, оскільки у свідомості існували лише біль і бурхливий туман. Він не пам'ятав свого імені й не розумів, де перебуває, хоча мало цим переймався. Він хотів померти, але не усвідомлював свого бажання через просякнутий болем туман, що заповонив його розум, наче дощова літня хмара.

А час минав, і невдовзі він навчився розпізнавати перерви без болю, а також періодичність, із якою вони приходили. І вперше відтоді, як він поринув із безмежної темряви в туман, у голові постала думка, яка геть не була пов'язана з поточною ситуацією. Йому згадалася стара паля, що випиналася з піску на пляжі Ревер¹. Коли він був маленьким хлопчиком, то часто

¹ Revere Beach — перший громадський пляж у США, відкритий у місті Ревер штату Массачусетс 1895 року. (Тут і надалі: примітки перекладача.)

їздив туди з батьками й завжди наполягав, аби вони стелили ковдру навпроти палі. Вона стирчала з-під землі, наче одинокі ікло підземного чудовиська. Він любив сидіти й спостерігати, як океан поглинав кілок. Години спливали, і вершечок палі знову виринав поміж хвиль — щойно закінчувалися сандвічі та картопляний салат, а з великого татового термоса виливались останні краплі «Кул-Ейду»¹. Мама починала збиратися додому. Коли вони склали сміття до великої бочки (на якій був вишкрябаний надпис: «ПІЛЬНУЙТЕ ЧИСТОТУ НА ПЛЯЖІ»), Полі збирав свої іграшки,

(«он мене як звати Полі я Полі сьогодні матуся намастить мої обпечені плечі олійкою «Джонсонз Бейбі»²», — подумав він, несучись крізь гуркітливу хуртовину, що стала йому доміркою)

а мама складала ковдру, і тоді паля майже повністю проглядалася серед прибою, і шумливі хмарки морської піни збиралися навколо її почорнілих гладеньких боків. Батько намагався пояснити, що справа у припливах і відпливах, але для Полі на першому місці завжди стояла паля. Океан набігав і відступав, а паля залишалася. Просто інколи вона зникала з очей. Без палі *не було би* припливів і відпливів.

Ці спогади кружляли й увивалися, наче ліниві набридливі мухи. Він хапався за найменшу можливість розгадати послання, але протягом довгого часу йому заважали звуки.

шнувооол

вссооо читуууло

айпалкіііііах

Інколи звуки замовкали. Інколи замовкав він.

Він уперше усвідомив своє існування, існування поза грозовою хмарою, коли відбулася зупинка. Раптом він відчув, що не має сил робити наступний подих і що це нормально, це добре

¹ «Kool-Aid» — марка порошкових соків американської компанії «Kraft Foods», випускається з 1927 року.

² «Johnson's Baby» — марка косметичних товарів для догляду за дитиною, випускається американською компанією «Johnson & Johnson» з 1893 року.

та навіть, м'яко кажучи, потрясно. Можна було й надалі терпіти біль, але всьому є межа, і він радів, що вибував із гри.

Потім йому в рота вчепилися чийсь губи — безсумнівно, жіночі, хоча грубі й сухі. Подих цієї жінки залетів йому до рота, подався вниз по горлу, роздув легені, а коли губи віддалилися, він вперше почув запах своєї наглядочки, вихопив його у хвилі повітря, яке вона загнала йому всередину, як чоловік уганяє свій орган у неохочу жінку. То була жахлива, смердюча суміш ванільного печива, шоколадного морозива, курячої підливи та фаджу¹ з арахісовим маслом.

Він почув крик:

— Дихай, чорт забирай! Дихай, Поле!

Губи знову затулили йому рота. Подих знову проштовхнувся йому в горло. Залетів, наче порив вологого вітру, що здійснюється за швидкісними поїздами в метро й тягне за собою старі газети й обгортки від цукерок. Губи віддалилися, і він подумав: «Заради Бога, тільки не видихай через ніс». Але не зміг зарадити смороду... сморід, цей довбаний СМОРІД!

— Дихай, чорт тебе забирай! — вискнув невидимий голос.

Він подумав: «Гаразд, усе, що схочеш, тільки не роби так більше, будь ласка, не інфікуй мене». Він хотів спробувати вдихнути, але навіть не встиг розпочати, коли губи знову вчепилися йому в рота, сухі та мертві губи, наче пасма соленої шкіри. Жінка знову згвалтувала його подихом.

Коли вона вдруге відійняла губи, він не випустив повітря, а виштовхнув його, а потім самостійно зробив велетенський свистячий вдих. Штурхнув повітря назовні. Почекав, поки його невидимі груди почнуть здійматися та западати, як вони робили все життя без жодної допомоги з його боку. Та груди не рухалися, тож він ще раз зі свистом ковтнув повітря, а потім задихав сам по собі. Він дихав якомога швидше, аби очистити себе від запаху та смаку, що лишилися після жінки.

¹ Фадж — різновид кондитерських виробів (на кшталт молочних цукерок-ірисок), популярний в англійських країнах.

Звичайне повітря здавалося солодким, як ніколи.

Він знову став поринати в туман. Але перш ніж світ зникнув у темряві, йому почулося, як голос пробурмотів:

— Ух! Замалим лиха не сталося!

«Не так сталося, як гадалося», — подумав він і заснув.

Йому снилася паля. Сон був напрочуд реальним, і йому здавалося, що варто простягнути руку, і його долоня торкнеться чорно-зеленого потрісканого силуету.

Згодом, повернувшись до колишнього напівсвідомого стану, він зумів встановити зв'язок між палею та ситуацією, в якій опинився. Розгадка сама припливла йому до рук. Біль не приходив із припливами та відпливами — такий урок він зробив зі сну, який насправді виявився спогадом. Йому лише здавалося, що біль приходив і відступав. Біль був схожий на палю: інколи прихований, інколи на видноті, але біль тривав постійно. Він почувався вдячним, коли біль не ганяв його по сутінкових глибинах сірої хмари, але більше не міг себе дурити — біль був поруч, завжди напоготові. І паля була не *одна*, а *дві*. Біль жив у палях, і десь усередині, ще задовго до того, як це усвідомив мозок, він зрозумів, що дві потрошені палі були його власними зламаними ногами.

Спливло ще багато часу, поки він розірвав засохлу кірку зі слини, що склеїла йому губи, і спробував прохрипіти:

— Де я?

Біля ліжка сиділа жінка та тримала в руках книгу. Автором книги виявився Пол Шелдон. Він упізнав власне ім'я й зовсім не здивувався.

— У Сайдвіндері¹, штат Колорадо, — відповіла вона, коли він, нарешті, спромігся зв'язно поставити питання. — Мене звати Енні Вілкс, і я...

— Знаю, — мовив він. — Моя найпалкіша шанувальниця.

— Так, — сказала вона і всміхнулася, — саме так.

¹ Sidewinder — вигадане Стівеном Кінгом містечко, також згадується в романі «Сяйво» як найближчий населений пункт до славнозвісного готелю «Оверлук».

3

Темрява. Біль і туман. А потім усвідомлення, що невгамовний біль інколи ховався за непевним компромісом під назвою «полегшення». Перший справжній спогад: зупинка та насильницьке повернення до життя смердючим жіночим подихом.

Наступний справжній спогад: через рівномірні проміжки часу її пальці проштовхували щось йому до рота, щось схоже на пігулки контакт¹. Оскільки води не було, вони довго лежали в роті, а коли починали танути, з'являвся неймовірно гіркий присмак, що злегка нагадував аспірин. Було би добре виплюнути ті гіркі пігулки, але він розумів, що не варто. Бо саме ця гіркота накривала палю припливом,

(«ПАЛІ це ПАЛІ їх ДВІ гаразд їх дві нічого тепер просто заспокойся розумієш просто заспокойся ш-ш-ш»)

і на деякий час вона зникала.

Усі ці епізоди відбувалися через регулярні інтервали, але згодом сам біль почав... не те щоби відступати, а вимиватися. Він подумав, що, мабуть, так руйнувалася паля на пляжі Ревер, бо немає нічого вічного у світі (хоча, якби йому таке сказали в далекому дитинстві, він би просто поглузував із цієї ересі). У поле зору все частіше втручалися зовнішні речі, поки цілком не відновився реальний світ, із усім його вантажем пам'яті, досвіду й упередженості. Його звали Полом Шелдоном, і він був письменником, який створював два види книг — хороші та бестселери. Він був двічі одружений та розлучений. Він надміру курив (або колись курив, до цього всього, чим би «це все» не було). З ним трапилося щось дуже погане, проте він вижив. Темно-сіра хмара розвіювалася дедалі швидше. Ще промайне багато часу, поки його найпалкіша шанувальниця принесе стару деренькучу машинку «Роял»² із роззявленою посмішкою

¹ «Contac» — ліки проти застуди та грипу у формі желатинових капсул.

² «Royal» — американська компанія з виробництва друкарських машинок, касових апаратів тощо, заснована 1904 року.